

 metafora

AT ZEMŘE

Manželství může být
smrtelná záležitost

sarah pinborough

Autorka bestselleru *Ví o tobě*

Manželství s Jasonem katapultovalo Marcie, jeho druhou ženu, do světa jižanských elit. Světa starých peněz, starých vazeb a starých tajemství. Světa, který se otřese, když do něj vstoupí další druhá manželka, mladší a žádoucnější. Někdy stačí jediný krok špatným směrem, aby všechny jistoty vzaly za své. Od autorky bestsellerů *Ví o tobě* a *Tiché lži*.

„Kombinace Sedmilhářek (Liane Moriarty) a Rebeky (Daphne du Maurier) – břitký román o nejistotách druhých manželek unášených spirálou žárlivosti a tajemství...“

– The Washington Post

„S Ať zemře Sarah Pinborough upevňuje své postavení mistrně svůdně zlověstného napětí. Tento poutavý příběh zaujme a překvapí čtenáře Jennifer McMahon a Gillian Flynnové.“

– Bucky Spratford

sarah pinborough

AT
ZEMĚ

Přeložila

Hana Sichingerová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Dead to Her © Sarah Pinborough, 2020
Published by HarperCollinsPublishers
Translation © Hana Sichingerová, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-460-2 (ePub)
ISBN 978-80-7625-459-6 (pdf)
ISBN 978-80-7625-095-6 (print)

*S láskou ke skutečné Marcie a Jasonovi
(a jejich kočičímu kolektivu...)*

PRVNÍ ČÁST

V pekle je prázdno, všichni ďáblové jsou tady...

Bouře

William Shakespeare

1

Svíčka hoří.

Čistý papír. Pero.

(O SE STALO JONNYMU?)

Obálka.

Zalepit.

Důvěrná zpráva.

A čekat.

Co se nedá zkrotit, nemůžeš spoutat.

Ta myšlenka vybublala odněkud z hloubi Marciina nitra, jako by vlnka zčeřila klidnou hladinu, kterou připomínal její život. Skoro cítila, jak Eleanor, která je ještě teď všechny zastíňovala, ze svého zlatě zarámovaného portrétu pověšeného na stěně nad schodištěm hodnotí hosty kritickým pohledem. Zemřela ani ne před rokem. Co by si asi pomyslela o tom, co se tady děje?

Šum tichého hovoru se tetelil v teplém vzduchu nad hloučkem lidí okolo Marcie. Všude jinde tušila napětí, potlačovaný smích a postranní pohledy.

„Tedy, to je něco.“

„Ten starý kanec.“

„Nezhubnul? Rozhodně nevypadá jako někdo, kdo se chystá do důchodu.“

„Nevěděla jsem, co čekat, ale ona je úplně... jiná.“

„A tak mladá.“

Opravdu *byla* mladá, tahle nově příchozí, druhá manželka Williama Radforda IV. Kolik? Dvaadvacet? Méně? Rozhodně ne víc než třiaadvacet. Eleanor bylo o čtyřicet let víc, když zemřela.

„Nejhorší je, když se zblázní starý dědek.“ Iris. Vždycky trefná. Eleanořina nejlepší přítelkyně už od mládí; vyrůstaly spolu v úplně jiném světě. To Iris dělala, co mohla,

aby Eleanor stále vypadala jako elegantní kráska ze Savannah, přestože ji rakovina vysušila na kost. Ke konci už mívala tak silnou vrstvu make-upu, že si Marcie občas pomyslela, že vypadá jako strašák, ale co mohla říct? Říkala to samé, co všichni ostatní, *Páni, Eleanor, vypadáš úžasně. Vždycky ti to tak sluší. Mohu ti donést šálek oslazeného čaje?*

Zato nová manželka, tahle druhá žena, byla černá a oslňující, žádná troska. Její pleť zářila zdravím a energií. Hrdě se nesla, útlá na štíhlých nohách, s dokonalými křivkami boků a prsou. Vlasy, vyžehlené a napomádované, měla pevně stažené dozadu. Malé bříska prozrazovalo, že si potrpí spíš na steaky než na kuřecí salát. Taková bříska muži na ženách milují a ženy se kvůli nim nenávidějí.

Scházela po točitém schodišti s úsměvem a hlavou hrdě vztyčenou, oči rozšířené pýchou, jako by muž po jejím boku byl filmová hvězda, a ne pětadesátník s tvářemi prokvetlými rudými žilkami, který sice možná nedávno shodil pár kilo, ale léta zhýralého života zakrýt nedokázal. William Radford IV. byl ztělesněním požívačnosti; a nebyl nakonec právě to důvod, proč se tu dnes všichni sešli?

Ani nevěsta, ani ženich nevěnovali pozornost portrétu předchozí manželky, jejíž autorita stále obestírala tento ohromný dům jako tenký závoj.

Zraky všech přítomných hodnotily nevěstiny zlaté šaty – možná Versace –, které sice podtrhovaly její postavu, ale byly o pár centimetrů kratší, než se v této společnosti slušelo. A podpatky – také trochu moc vysoké. Šperky, těžké spirály zavěšené na krku a v uších, byly obdivuhodné, ale příliš nápadné. Všechny ženy – téměř žádná pod padesát – to viděly stejně: *Ta mezi nás nepatří.* Marcie dobře ví, jaké to je.

„Jmenuje se Keisha.“ Elizabeth vběhla mezi ně a vysloužila si Marciinu pozornost. Usedlý kancelářský oděv vystřídaly pro dnešní večer zelené šaty, od pohledu no-

vé – ale rozhodně *žádný* Versace. Elizabethiny krátké černé vlnité vlasy, protkané šedými prameny, byly nakadeřené tak, že vypadala jako stárnoucí pudl. Cítí to Elizabeth také? To mrazivé vzrušení – ze změny? Jak se jim všem načepýřila peříčka nečekaným příletem téhle kukačky?

„Bylo jí dvacet dva a je z Londýna,“ pokračovala Elizabeth a naklonila se blíž, aby se s rozzářenýma očima podělila o zatím neznámý drb, šťastná, že má střípek informace, díky kterému se může chvilku cítit, jako by byla jednou z *nich*. Měli ji tu rádi, to ano, ale byl to ten druh náklonnosti, jakou projevujete starému psovi prostě proto, že vždycky udělá, co vám na očích vidí.

Elizabeth by klidně mohla být Eleanořinou asistentkou celé věky – a potom i Williamovou, když byla Eleanor už příliš nemocná –, ale pořád by byla jen *zaměstnankyně*. William prohlašoval, že je součástí *rodiny*, ale Marcie ví svoje. V těchto společenských kruzích má *skutečná* rodina svou váhu. Vaše krev. Jak daleko sahá vaše jméno. Minulost znamená hrdost. Elizabeth nemá žádné pozoruhodné předky, význačný původ ani titul. Pro tuto společnost je jen zbytečný zmetek.

„A tam se také seznámili: v Londýně. Před čtyřmi měsíci. Bláznivě se zamilovali. William si přál udržet jejich předčasný příjezd v tajnosti, ale někdo jim musel zařídit cestu domů a tohle všechno přichystat.“ Elizabeth se rozmáchla, jako by dnešní dýchánek platila ona. „Přinutil mě přísahat, že nic neprozradím. Ale díky bohu za Juliana a Pierra. V pořádání trachtací jsou skuteční mistři.“ Ještě jednou se usmála.

„Tak tady máme ten šťastný páreček,“ zamumlal Emmett – William ji chtěl ukázat především jim, svým nejlepším přátelům, *partě* z klubu – a potom už následovala změt výkřiků a úsměvů a vůně parfémů, jak se každá žena předklonila a oba z páru jen tak letmo, bez doteku, polí-

bila. Marcie, další druhá manželka, ta *starší* druhá manželka, se stáhla trochu do pozadí, aby ostatní mohli blíž. Zblízka byla Keisha ještě nádhernější. Měla temně hnědou pleť. Byla oslňující. Taková kdysi bývala i Eleanor.

Marcie sledovala, jak přátelé radostně vrkají – *královna je mrtvá, ať žije královna* – a soutěží, kdo novému svazku popřeje nejvíc štěstí. Iris, s ptačími rysy a seschlá jako pergamen, ale elegantně zachovalá, a její manžel Noah, soudce, podsaditý, červenolící, a přesto svým způsobem majestátní, tvořili dva základní kameny společnosti města Savannah. Virginia, stále se usmívající, vyhladovělá na kost, ale obličej naducaný výplněmi a hrudník jako stepfordská panička, jako by neustále naznačovala, že s ní měl Bůh odjakživa větší záměry. Byla skalní členkou církve, kde ji pro její velkorysou štědrost milovali téměř stejně jako Ježíše. Vedle ní její marnivý manžel Emmett, malý, štíhlý a dokonale oblečený. Také těsně před šedesátkou, obchodník s různými akciemi a podíly, který svou živnost vedl, aby si mohl nalhávat, že zděděné bohatství nepromrhal, a klub využíval jako snadné loviště investorů.

Občas, když už už hrozilo, že ji stále častější útoky špatné nálady zničí, Marcie přemýšlela, zda neprochází předčasnou menopauzou, když žije uprostřed tolika šedesátníků. Ale dnes, po odchodu nebohé Eleanor, mezi ně zase vstoupilo mládí, úlomek obsidiánu třpytící se v omšelém ošlapaném pískovci. Svěžest. Vzrušení.

A dvaadvacet let. O čtyři roky méně, než bylo Marcii, když se poznala s Jasonem. Jejich románek, to šílené poblouznění, trval přibližně rok a následoval jeho nepřijemný rozvod – *sbohem Jacquie* –, a když jí bylo dvacet devět, stala se z ní ta mladá druhá žena, opatrně našlapující, aby si v tomhle světě našla své místo.

Teď jí táhlo na pětatřicet, Jasonovi na třiapadesát, a byla v tomhle *světě* pevně zakotvená – takřka zaseknutá.

Ale Jason mezi ně v řadě ohledů nezapadá. Není z *úplně* stejného těsta, přestože jeho rodina tady žije po generace. A pak tu byla ta věc s jeho otcem. Musel se potom znovu vzchopit; v tomhle světě nic snadného. Když byl ženatý s Jacquie, vyšplhal se po společenském žebříčku zpět nahoru. Tuhle urputnost, s jakou se snažili získávat stále *víc*, měli oba společnou a Marcie byla rozhodnutá, že jejich cesta vzhůru nikdy neskončí. Sledovala je, jak klábosí, její přátelé zosobňující omračující bohatství. Musí být úžasné narodit se jako Iris nebo William, lidé pak visí na každém vašem slově a snaží se splnit vše, co vám na očích vidí. Majestát. Škoda, že nemají na srdci nic pozoruhodného; na druhou stranu to ani není potřeba.

Podívala se na Jasona, měla chuť se na něj pokradmu usmát a dát najevo, jak je to celé směšné, ale oči jejího manžela visely na Keishe. Marcie si všimla, jak jeho ruka letmo pohladila nahou paži mladé ženy, když se k ní sklonil, aby ji políbil na tvář. Jako by nemohl odolat pokušení a musel si sáhnout.

Na rozdíl od polibků přítomných žen tohle rozhodně nebyl žádný náznak. Tiskl rty na Keishinu dokonalou pleť o zlomek vteřiny déle, než se slušelo? Neusmíval se ani nebyl ohromený jako ostatní, zato si všimla, jak mu poskočil ohryzek, když polkl. Tenhle pohled zná až moc dobře. *Touha*. Takhle se díval na ni, když se seznámili, v době jejich největšího poblouznění. A už nějakou dobu se na ni tak nepodíval. Sevřel se jí žaludek a šampaňské náhle zhořklo.

Kdo podvede jednou, bude podvádět vždycky...

„Jasone, představ svou ženu, co je to za způsoby? Tihle mladíci...“

„Jistě, Marcie, proč postáváš vzadu? Pojď sem k nám!“

„Marcie?“

Chvíli nepoznala vlastní jméno, jak ji páčil vzrušený Jasonův pohled, a potom se hlouček rozestoupil, Williamovy silné prsty se natáhly po její paži, ona se automaticky usmála a obavy skryla.

„Blahopřeju,“ pronesla tiše. „Moc vám to oběma přeju.“ Obrátila se ke Keishe, a jak ji před sebou viděla, vysokou a ztepilou, najednou se cítila staře. „A pochopitelně vás ráda poznávám.“

Jejich pohledy se střetly na možná až příliš dlouhou chvíli, temně hnědý s jejím světlounce modrým, a Marcie poznala, že si ji Keisha měří – a hodnotí – jinak než ostatní manželky. Patří do jiné věkové skupiny. Nejsou konkurentky. Ale možná Marcie nakonec není zas tak stará.

„Mám pocit, jako bych vás všechny už dávno znala.“ Keisha mluvila s tvrdým přízvukem, jako by odsekávala; kupodivu to působilo podmanivě. *Vás všechny*. Dvě slova. Dokonce i Marcie je teď automaticky spojovala do jednoho oním jižansky táhlým melodickým stylem. „Billy o vás pořád mluvil.“

Billy? Eleanor by se obrátila v hrobě. William Radford IV. nebyl pro nikoho žádný Billy. Nebo alespoň nebyval. Doba se mění. Keisha se obrátila zase na Jasona. „Hlavně o vás. Velký Jason Maddox, mozek firmy, perfektní v každém směru. Doufám, že nezklamete.“ Mrkla na něho, přátelsky i koketně, a nevadilo jí, že je středem pozornosti. Potom se rozesmála, překvapivě hlučně, nebo spíš nekontrolovaně, a oni se k ní z vrozené slušnosti přidali. Když Jason opětoval mrknutí téhle nové hvězdy jejich skupinky, Marcie si nebyla jistá, jestli má chuť té dechberoucí krásce vyškrábat oči, nebo se jít někam za roh vyplakat.

„Vím, že se to všechno odehrálo opravdu hodně narychlo, a možná si myslíte, že jsme se zbláznili.“ William si vzal od procházejícího číšníka dvě sklenky šampaňské-

ho, jednu podal novomanželce a pak jí prsty přejel po celé křivce zad. „Ale když jste si jistí, poznáte to. Keisha dokázala moje srdce probudit zpátky k životu. Nevěřil jsem, že to ještě někdy půjde.“

„Nechceš zbývající půlrok využít na líbánky?“ obrátil se Jason na Williama. „Byl jsi rozhodnutý, že odjedeš na celý rok.“

„Plány se mění, Jase. Plány se mění. Copak bych mohl být tak dlouho bez svých přátel?“

„Vím, že chceš odejít do důchodu, ale...“

„Dnes práci vynecháme,“ plácl William Jasona tvrdě – možná příliš tvrdě – po paži. „Teď se pustíme do jídla. Chci, aby Keisha viděla, o co v Londýně přicházela.“ Naklonil se k Jasonovi. „A měl bych ti poděkovat. Kdybys mi neporadil, kam se musím na dovolené podívat, nikdy bych ji nepotkal.“

Jak odcházeli, s přáteli v závěsu, Marcie si všimla, že tentokrát Jason nespouští oči z Williama. A zamyšleně se mračí. Keisha asi udělala čáru přes rozpočet jim oběma.

Jakmile šampaňské a koktejly spláchly jejich zdvořilé překvapení a na terase spustila kapela, z večírku se stala mnohem méně nudná sešlost, než Marcie čekala. Hosté se zuli a v nočním vánku se pustili do tance, zapomněli na strach o své drahé oblečení, a dokonce i Iris s Noahem kroužili po trávníku. Jak se vrtěli, měla Marcie na chvílku pocit, jako by v nich spatřila duše těch milých teenagerů, kterými kdysi byli.

Sledovala Jasona, jak se baví s ostatními hosty. Z hlavy nemohla vypudit ten pohled, který věnoval Keishe. Už několik měsíců se k ní manžel choval odtažitě, ale svalovala to na jeho práci – na tíhu zodpovědnosti za vedení firmy, když byl William pryč, a na to, jak se dalším krokem chystá odkoupit jeho podíl.

Sexuální život se jim scvrkl na několik příležitostných opilých souloží, takže už ji napadlo, jestli jejich účelem nebylo jen naplnění Jasonovy touhy po dítěti, dědici, společenském nástupci, kterého by mohli poslat na drahou školu a tím ještě víc rozšířit síť svého bohatství.

Dívala se na něho a hlavou jí vířily stejné otázky jako už několik týdnů. Omrzela se mu? Stala se jen další odškrtnutou výzvou? Ten pohled, který v sobě skrýval myšlenky na zradu, byl pro ni první zřetelnou prasklinou ve struktuře jejich manželství. Ještě nikdy neviděla, že by se takhle podíval na jinou ženu. Nikdy.

Keisha se k nim několikrát připotácela na stále vratších nohou, ale nepřestala se předvádět a nakrucovat do rytmu hudby, pohazovat hlavou a smát se tím divokým fascinujícím smíchem. Ochomýtala se stále blíž místům, kde se vyskytovali Marcie s Jasonem, a Jason se jejím směrem občas podíval, ale pokud hledala příležitost si s ním zaflirtovat, musela být zklamaná. Přesto – ten pohled. William svou mladou ženu sledoval jako stín a nakonec si ji odvedl a už se nevrátili. Vzhledem k jejímu stavu ji zřejmě hospodyně Zelda rovnou uložila do postele.

Virginia z toho dělala vědu, přestože církve necírkev sama neměla problém dát si o jednu nebo dvě skleničky navíc, když na to přišlo, ale Iris podotkla, že musí být těžké odjet na druhý konec světa a vědět, že vás všichni budou srovnávat s někým, jako byla Eleanor, a vy jste přitom úplně jiná. *Úplně jiná*. Měla na mysli mladá, neotesaná a to nejméně vyslovované slovo *černá*. Každopádně se nezdálo, že by se Keisha cítila nepříjemně, prostě se jen opila a bylo jí jedno, co si o ní lidé pomyslí, protože právě vyhrála jackpot. Bohatého starého chlapa. Ne že by Marcie prahla po takové ceně. Představa, jak na ní William heká... Bože, není divu, že Keisha nasává šampaňské a flirtuje s cizím manželem.

Kolem jedné se konečně dostali domů, a ještě než rozsvítili, ji Jason políbil, což ji zaskočilo.

„Nechceš se znovu pokusit o miminko?“ Usmál se tím svým šarmantním a trochu pokřiveným úsměvem, který díky pivnímu oparu v jeho očích působil nějak atraktivněji, a než mohla Marcie odpovědět, už ji táhl po schodech nahoru a svlékal z ní šaty. Nemohla se přestat smát. Ano, byl opilý, ale ona také nebyla úplně střízlivá a bylo fajn cítit, že ji zase chce. Být mu nablízku. Být zase takoví, jací bývali kdysi. Možná se strachuje zbytečně. Keisha je nádherná, ale on miluje ji, svou *manželku*.

Dopadli na postel polonazí a nedočkavě se po sobě sáпали. Hledala ve tmě jeho oči a on jí zvedl paže nad hlavu a jednou rukou přimáčkl zápěstí. Snažila se mu nastavit obličej, aby se na ni díval a políbil ji. Pak ho nohama sevřela kolem pasu a Jason do ní prudce pronikl. Vzdychala – pokaždé vzdychala, žádný muž ji nikdy nedokázal vzrušit tak jako Jason –, ale jeho tvář zůstala pevně zabořená do jejího ramene, až jí kůže vlhla jeho dechem, jak zrychlovali. *Není tady se mnou*. To pomýšlení působilo jako ledová sprcha mezi stehny. *Nemyslí na mě*.

Udělal se rychle, a když se převalil na svou stranu postele, Marcie nemohla popadnout dech. Jistě, spali spo-

lu opravdu málokdy, ale až doteď vždy cítila, že je při tom s ní. Tentokrát ne. Myslel na *ni*? To není důležité. Nic to neznamená. Lidé mají pořád nějaké fantazie. Reaguje přemrštěně. Proč ji Keisha tak vyvedla z míry?

„Miluju tě,“ pronesl Jason automaticky, natáhl k ní ruku a položil ji na její stehno.

„Já vím,“ odpověděla a zasmála se, i když jí do smíchu nebylo. Nemůže z toho dělat závěry. Neměla by.

„Paní Maddoxová, jste vážně vtipná.“ Spokojeně si dlouze vzdychl. Marcii se rozbušilo srdce.

„Podle mě se jí líbíš.“ Ta slova z ní úplně vyletěla. Naštěstí zněla spíš pobaveně než žárlivě nebo nejistě. Už neměl zavřené oči. Zíral do stropu.

„Komu?“

„Ty víš komu!“ Proč nedrží pusy? Připadá si jako pito-mec. *Pochopitelně*. „Keishe.“

„Aha, *téhle*.“ Ještě chvíli civěl do stropu, ale ve tmě byl jeho výraz nečitelný, a pak se převalil zpátky na ni a usmál se. „Tvůj staroch to pořád ještě v sobě má. Měla by ses činit, aby sis mě udržela.“ Políbil ji, jemně a dlouze, a ona mu políbek vrátila, ale nebylo to od srdce. Na tom, aby ho získala, pracovala hodně tvrdě a neměla chuť trávit zbytek života tím, že by dřela, aby si ho udržela. *Stojí vůbec za to?*

O půl hodiny později, když Jason chrápal na zádech s rukama a nohama rozhozenýma, Marcie vstala a po špičkách odešla do své šatny, která se nacházela mezi jejich koupelnami. Dívala se na sebe, jak vypadá v záři světla. Vybavilo se jí, jak byla nová paní Radfordová pyšná, když scházela dolů po schodišti. Jak byla krásná. A jak tančila, strašně opilá. *Nezáleželo* jí na tom, co si o ní myslí, v tom to bylo. Připomínala Marcie ženu, kterou sama bývala dávno před tím, než se seznámila s Jasonem. Než vstoupila do tohoto světa.